

From: Inger Aftonljus
Till: Skoglund Mariana
Ämne: varg och katter och andra tankar

Hej!

Här i Stjärnfors, strax söder om Kopparberg, går vargen av och till kring och över gårdarna. Vi bor ju i glesbygd och vargen tycker säkert att det är fritt fram överallt, eftersom husen ligger glest på många ställen.

Själva bor vi visserligen nära vägen Stjärnfors- Löa, men vi kan inte se våra grannar vare sig åt ena eller andra hållet för skogens skull.

Här har under den senaste tiden fyra katter "tagits av vargen" som man säger. Vargen har syns till och katten har försvunnit. Inne i Kopparberg har man tom sett varg med katt i munnen, så vi vet att katter är ett av bytesdjuren.

Vi har också katt, en utekatt, som har ett ganska så stort revir. Råven och hon har mötts, det vet vi, och tydligen delat upp reviret kring gården, men jag vet inte om hon mött vargen ännu. Hon blev borta ett par dygn för ett par veckor sedan och kom hem mycket blöt och hungrig, så vi förstår att hon inte varit hos någon granne och fått komma in. Kanske satt hon i ett träd ett par dygn uppjagad av något större rovdjur – varför inte varg.

- Det kan vara någon hund, kanske du tänker, men den hund som någon gång tagit sig ut och sprungit över vår tomt, är inte någon som jagar upp henne i ett träd på det viset. Några andra hundar har jag inte sett till häromkring.

Vad gör man, om katten spårlöst försvinner? Är det något som ni över huvud taget bryr er om? Eller är "tamdjur" bara får, getter och jakthundar? Jag skulle ju bli tokig av att inte veta. Blir katten påkörd, kan chipet visa vem som är ägare, men inte om vargen tar henne.

Sen finns ju problemet med rädslan. Vi, min man och jag, är inte rädda att gå ut i skogen och plocka bär och svamp, men vi har grannar, som inte längre alls vistas i skog och mark. Människor som bott här i alla år och nu känner sig inestängda i bilen eller på gården, för vargrädslan. Visst är det tråkigt att människors liv ska behöva begränsas och förändras negativt, för att andra, de flesta inom 50-skyltarna, ska veta och glädjas åt, att det finns vargar i skogen.

Vet ni förresten att i Bredsjö, där som osten Bredsjö Blå kommer ifrån, tar man in fåren varje kväll även på sommaren då betet är som bäst, för vargens skull? Priset på Bredsjö Blå är högt nog och inte blir den billigare av att fåren måste stödutfodras på sommaren, när de borde kunna gå ute dygnet runt. Vid ett besök på ostcaféet där, fick jag veta att den ersättning de skulle få för ev. rivna får, skulle vara alldeles för liten för att de ska våga ha fåren ute på nätterna. De fåren är ju speciella mjölkfår och av en helt annan klass än de vanliga fåren folk har för kött och ull.

Hur mycket hänsyn tar ni egentligen till oss på landsbygden? Är det vargen eller människorna här, som kommer i första hand? Det så klart – vi människor är ju inte utrotningshotade, men nog är det trevligt att det fortfarande finns människor, om vill bo utanför 50-skyltarna. Det skulle bli VÄLDIGT trångt, om alla vi skulle välja att flytta in i samhällena.

Med vänlig hälsning
Inger Aftonljus
Stjärnfors, Kopparberg
(webmaster i Internettidningen Kopparbergarn)

From: Skoglund Mariana
Sent: Tuesday, October 28, 2014 8:30 AM
To: Inger Aftonljus
Subject: SV: varg och katter och andra tankar

Hej Inger!

Tack för ditt mail! Jag skulle vilja börja med att ta bort den här vi och ni känslan som du målar upp i ditt mail. Precis som du bor, jag på landet där jag verkar och lever tillsammans med mina djur, katter, hundar och hästar. Precis som dina, går mina djur ute på natten ibland och jag förstår verkligen er rädsla och era funderingar kring hur man skall förhålla sig till den rådande situationen. Mina hundar och jag vistas allt som oftast i skogen både kopplade och lösa och självklart finns den där gnagande känslan om att något kan skada dem, och precis som du säger så ställer man sig frågan om det verkligen ska vara såhär? Du ska också veta att alla vi som jobbar här på Art och viltenheten är landsbygdsbor och är väl insatta i den rådande situationen! Vi bryr oss om alla våra medborgare och jobbar för att hitta lösningar som alla kan acceptera.

Jag förstår din frustration och känsla av hjälplöshet och vi här på Länsstyrelsen jobbar dagligen med att försöka nå en långsiktighet i den rovdjursförvaltning som "den förra" regeringen ville genomdriva. Vår förhoppning är också att den nuvarande regeringen skall löpa linan ut så att vi framöver kan få en hållbar rovdjursförvaltning. För att du mer ska förstå vårt arbete så fungerar det i stora drag såhär. Regeringen fattar ett beslut gällande rovdjurspolitiken, vilket idag säger att det ska råda en god samexistens mellan rovdjur och människor men att Sverige ska ta sitt ansvar för att hålla goda stammar av varg, björn, lo, järv och kungsörn. Men att det bör ske en regional förvaltning där det ska vara möjligt att underlätta i särskilt drabbade områden. För att nå regeringens målsättning låter man Naturvårdsverket tolka regeringens rovdjursproposition (vad vill regeringen) och därefter sätta detta i verk. Det senaste året har därför Naturvårdsverket jobbat med en nationell förvaltningsplan för alla stora rovdjur och delegerat ut till oss Länsstyrelser att skapa en regional förvaltningsplan för varje enskilt län. Vi har också fått i uppdrag att ta fram olika typer av förvaltningsnivåer som i slutända syftar till att ha en målsättning för Örebro läns varg-, lo-, björn, järv och örn-stam. Dessa nivåer har tagits fram i samarbete med alla berörda organisationer inom Örebro län, alltifrån Jägareförbundet till Naturskyddsföreningen, för att just alla skall få sin talan hörd. Vi lever i en demokrati och det är viktigt att vi som myndigheter lyssnar på våra medborgare. Målsättningen är också att vi ska få en regional förvaltning där vi i Örebro län själva kan styra över vår rådande situation, men för att det ska bli så, så måste Naturvårdsverket aktivt delegera rätten till licensjakt till oss.

Du beskriver också din frustration gällande kattens existens. Eftersom jag är kattägare är denna fråga lika viktig för mig som för dig, jag vill också veta vad som har hänt min katt om den försvinner. Problemet är att det är väldigt svårt att bevisa att just varg tagit katten (precis som du beskriver) och idag finns det ingen möjlighet att söka ersättning för rovdjursdödad katt. Detta kanske är något som kattföreningar bör jobba med för att hitta eventuella lösningar och tillvägagångssätt.

Du beskriver också er rädsla för att vistas i skog och mark pga. vargens närhet. Denna fråga är den som är absolut svårast att jobba med, att vara rädd är ingen trevlig känsla och man blir både ledsen och frustrerad eftersom man faktiskt inte valt att bo där man bor för att vara rädd. Som människa bör vi inte vara särskilt oroliga även om det aldrig finns 100% säkerhet när det gäller djur, jag brukar tänka som såhär att det är lika stor risk för att min egna hund anfaller mig som att en varg gör det på min promenad. Problemet är att rädslan är så individuell och det är bara varje enskild person som kan hitta sin lösning för att komma till insikt i varför man är rädd. Anledningen till att vargen finns i vår närhet är att den allt som oftast väljer den enklaste vägen, vilket är våra vägar, vargen i synnerhet är ett ganska bekvämt djur och det är därför de ofta sneddar över våra gårdar eller går längs våra vägar. De sparar energi på det viset.....De väljer alltså inte att vara omkring oss för att de tycker vi ser ut att vara lämplig föda, dock kan de ibland få för sig att våra får är ett bra födoalternativ. För att skydda tamboskap som får från angrepp finns det bidrag att söka för att sätta

upp så kallade rovdjursavvisande stängsel, åter igen är det inte en 100% lösning, men det är väl känt att dessa staket i fullgott skick hindrar från vargangrepp tack vare svårighet att ta sig in och ut i hagen pga. antalet trådar och hög elverkan i stängslet. Självklart kan man som djurägare hitta andra lösningar som man tycker känns tryggare, men det måste vara varje djurägars val.

Jag hoppas att mitt svar i alla fall ger någon form av förklaring, självklart är du välkommen att höra av dig igen med fler funderingar, frustrationer eller åsikter.

Med vänliga hälsningar
Mariana Skoglund
Enhetschef Art och Vilt, Länsstyrelsen Örebro

Tfn. 010-2248638
www.lansstyrelsen.se/orebro
www.twitter.com/LstOrebro